

Hồi 29

Cải Hóa Khuyển Thiện Trong Phòng Phương Trượng

Long Uyên biết Phổ Môn đại sư làm như vậy là phòng mình thừa cơ quấy nhiễu, nhưng sự thật mình đã chữa khỏi cho hai đồ đệ của y thì y không nên lấy dạ tiểu nhân đo long quân tử như thế.

Phổ Môn đại sư tưởng mình đã nhất được lão nho hủ trong đơn thất rồi, nên y cứ cầm đầu đi thẳng ra bên ngoài.

Long Uyên ra tới phòng ngoài, thấy hai mươi mấy hòa thượng tụng kinh hồi nãy đã biến mất và dưới thảm bồ đoàn cũng có bao đao hoặc kiếm, chàng kinh ngạc thầ, đồng thời cũng cảm thấy trong chùa này từ người trụ trì trở xuống ai cũng tà ác vô cùng, chàng vừa nghĩ vừa lướt theo Phổ Môn ra đến ngoài sân, thì thấy ở đó có chừng hơn năm mươi hòa thượng tay cầm đao kiếm đang vây đánh ba người.

Phổ Môn đại sư vừa ra tới cửa đã tung mình nhảy lên trên đỉnh thạch thất. Long Uyên không ngờ y lại nhảy lên trên đó. Chàng cũng thuận góc vách mà tiến sang căn nhà bên phải rồi nhanh như điện chớp ẩn núp vào một cây thông.

Chàng đứng trên cao nhìn xuống thấy rõ ràng, ba người đang đấu với năm hòa thượng, đó là Võ Di Bà Bà, Vân Tuệ với Phong Lan.

Ba người đứng mỗi người một phía giống như hình chữ phẩm vậy. Võ Di Bà Bà cầm cái lăng hoa đen nhánh chộp trái chộp phải. Còn Vân Tuệ múa tít cái gậy sắt của Võ Di Bà Bà, Phong Lan thì sử dụng kiếm. Cả ba người đều chưa giở toàn lực ra tấn công.

Ba người đứng ba mặt vận dụng một thứ trận thức, nên tiềm lực vô hình của ba người mạnh hơn trước gấp bội. Một lát sau Võ Di Bà Bà đã chịu không nổi, liền tấn công luôn mấy thế lăng hoa, đẩy lui đám hòa thượng phía trước, rồi quát lớn:

- Nếu các ngươi không biết tiến thoái không mau bảo phương trượng các ngươi mau thả Long đại ca ra đây, thì đừng có trách già này sao nữ sát giới lúc ấy có hối cũng không kịp đâu.

Tiếng bà ta như chuông xé khiến cho bọn hòa thượng đứng quanh đó đều cảm thấy váng tai nhức óc, tên nào tên nấy hoảng sợ vô cùng.

Phổ Môn đại sư đứng ở trên nóc nhà cũng phải kinh hãi, khiến nụ cười trên môi y vụt tắt. Y bỗng nghĩ đến những hào kiệt bá chủ võ lâm xưa kia, nhưng chưa dám tin bà cụ trước mặt chính là Võ Di Bà Bà đã khét tiếng võ lâm mấy chục năm về trước.

Quý vị nên rõ, Võ Di Bà Bà tuy đã lừng danh từng mấy chục năm về trước, nhưng bà rất ít bước chân trên giang hồ nên không mấy ai biết mặt.

Bấy giờ Phổ Môn đại sư thấy bà lợi hại như vậy, tay phải lại sử dụng lăng hoa nhưng bà ta và Phong Lan không những tay phải sử dụng lăng hoa mà tay trái còn sử dụng kiếm một lúc, nên lão hòa thượng mới hoài nghi mà không dám tin bà cụ này là Võ Di Bà Bà.

Y lại thấy bà ta lợi hại như thế dù y không tin, nhưng không dám coi thường, đồng thời y còn một nghi vấn nữa, đó là y nghi trong bọn người này thế nào cũng có Thiên Diện Phu Nhân. Sở dĩ y biết cái tên Thiên Diện Phu Nhân là do Hoàng Sơn Lão Nông trước khi đưa Tả Cảnh Sinh về nhà cứu chữa có cho y hay, bốn người bị thương đều do Thiên Diện Phu Nhân hạ độc thủ hết.

Phổ Môn đại sư suy nghĩ giây lát rồi lớn tiếng cười ha hả và hỏi:

- Mấy người kia là ai vô duyên vô cớ xâm nhập vào cửa Phật làm chi?

Các hòa thượng nghe tiếng của Phổ Môn đại sư, chúng tăng càng háng hái thêm.

Vân Tuệ Phong Lan với Võ Di Bà Bà thấy lão hòa thượng kiêu ngạo đứng trên mái nhà hình như không coi ai vào đâu cả, nhất là Vân Tuệ với Phong Lan mãi không thấy Long Uyên ra mà ba người suýt bị giam giữ trong thạch thất đó, cho nên Vân Tuệ mới ra tay gạt rớt hai thanh đao của hai hòa thượng tấn công tới, rồi dùng giọng khàn khàn, lớn tiếng mắng chửi.

- Lão giặc đầu sói kia, ngươi làm bộ làm tịch như thế làm chi, có mau buông tha Long đại ca ra không. Bằng không bốn phu nhân sẽ đốt cháy sạch ngôi chùa này của các ngươi cho mà xem...

Phổ Môn đại sư nghe nói rùng mình một cái rồi đáp:

- Thí chủ có phải là Thiên Diện Phu Nhân đấy không, còn hai vị kia là ai? Long thí chủ vẫn bình yên ở đơn phòng của lão phu không hề bị thương mấy may, phu nhân hà tất phải nóng nảy như thế... Còn Long thí chủ có phải là Thiên Diện Thư Sinh đấy không?

Phong Lan vội đỡ lời:

- Ông ta chính là Thiên Diện Thư Sinh đấy, lão giặc sói đầu kia, muốn gì nào, bốn cô nương họ Phong tên Lan còn đây là tổ mẫu ta, Võ Di Bà Bà.

Phổ Môn đại sư cả kinh vội quát lớn:

- Ngừng tay lại.

Rồi y nháy xuống nhanh nhẹn tới trước mặt Võ Di Bà Bà chấp tay chào hỏi:

- Lão tăng Phổ Môn được phụ trách trông nom chùa này, không biết bà giảng lâm nên mới để cho môn hạ đệ tử thất lễ như vậy, xin Bà Bà lượng thứ cho.

Võ Di Bà Bà không ngờ oai danh của mình lại lớn như vậy và bà ta cũng không ngờ Phổ Môn đại sư lúc đầu kiêu ngạo, bây giờ lại đổi ra cung kính như thế, nhất thời bà không biết phải trả lời như thế nào cho phải.

Phong Lan và Vân Tuệ nóng lòng muốn biết sự an toàn của Long Uyên, nên cả hai lên tiếng hỏi:

- Hiện giờ Long đại gia ở đâu?

Phổ Môn đại sư ngăn người ra dáng nghĩ cách trả lời, thì bỗng trên cây có tiếng người lớn tiếng cười ha hả.

Tất cả mọi người có mặt tại đó đều giật mình kinh hãi đồng nhìn về phía cây thông, đã thấy lão nho sinh thủng thẳng đi tới, Phổ Môn đại sư bề mặt vẫn làm ra vẻ trấn tĩnh, nhưng trong lòng vô cùng bối rối vì sự xuất hiện bất ngờ của Long Uyên.

Chí thoáng cái Long Uyên đã tới trước mặt lão hòa thượng và đưa mắt lườm y một cái.

Phổ Môn đại sư giật mình kinh hãi, chấp tay nhắm mắt, cúi đầu xuống, niệm câu Phật hiệu rồi quay mặt đi phía khác chứ không dám nhìn chàng.

Long Uyên tủm tủm cười, quay sang nhìn Bà Bà và hỏi:

- Sao không ở sảnh nam phía trước?

Vân Tuệ với Phong Lan thấy chàng vô sự cả hai mới yên tâm, đồng thời nghe chàng hỏi như thế tức giận khôn tả, liền nói:

- Đại ca còn hỏi ư, từ khi đại ca theo lão hòa thượng đi rồi, đột nhiên căn phòng đó di động, hai cánh cửa liền đóng kín và căn phòng đó cũng sụp xuống bên dưới

Phổ Môn đại sư thấy Long Uyên không nhắc lại chuyện vừa rồi mới bớt sợ hãi, bây giờ lại thấy Phong Lan giận dữ kể chuyện phía đằng trước, y sợ Võ Di Bà Bà nổi giận, thì khó dàn xếp lắm, liền niệm câu Phật hiệu lẩn át lời của Phong Lan và cười khi nói tiếp:

- Chỉ tại bần tăng nhất thời không xem kỹ nên mới có sự thất lễ như vậy, xin quý vị miễn thứ cho. Mời quý vị hãy vào bên trong xoi nước để bần tăng được tận tình chủ khách.

Võ Di Bà Bà đang nổi giận bỗng thấy lão tăng chủ trì một ngôi chùa to lớn thế này mà xin lỗi luôn miệng, nên phải cố gắng nén lửa giận xuống, huống hồ bà ta cũng biết sở dĩ lão hòa thượng bỗng nhiên đổi thái độ là do sợ oai danh của mình, vì vậy bà ta mới có mấy thành thiện cảm với lão hòa thượng, vì vậy bà không để cho Phong Lan nói tiếp đã vội đỡ lời.

- Già là một người sơn dã, đại sư hà tất phải đa lễ như thế?

Phổ Môn đại sư mừng rỡ vô cùng, nghiêm nghị nói tiếp:

- Bà Bà là cao nhân đương thời, tiếng tăm lừng lẫy khắp giang hồ, lão tăng ngưỡng mộ oai danh đã lâu, ngày hôm nay mới hân hạnh được tiếp rước.

Nói xong, y liền mời các người vô chùa, Phong Lan có vẻ khó chịu, Phổ Môn đại sư thấy vậy biết nàng đã bị thiệt thòi, nên trong lòng còn hậm hực nhưng lão hòa thượng không muốn gây thù với nhiều người nên đã vội tiến lại với nàng:

- Mời cô nương vào trong chùa xoi nước.

Phong Lan đành phải đi theo Vân Tuệ, Long Uyên với Võ Di Bà Bà đi vào trong chùa.

Phổ Môn đại sư có vẻ hổ thẹn cứ cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn thẳng vào mặt mọi người.

Hòa thượng theo sau mọi người vừa đi vừa thắc mắc không hiểu tại sao Thiên Diện Thư Sinh đã thương hai đồ đệ của mình, mà bây giờ lại hóa trang đến cứu chữa như thế?

Chờ mọi người ngồi xuống, lão hòa thượng liền bảo tiểu hòa thượng rót nước ra mời. Chờ mọi người uống xong chén nước đầu, Phổ Môn đại sư mới ha hả cười và nói:

- Nghe nói Bà Bà ẩn dật trên núi Võ Di đã không màng đến phàm trần, không hiểu sao hôm nay lại được tiếp đón, thật Hoàng Sơn chúng tôi hân hạnh vô cùng, nếu có việc gì cần đến lão tăng, xin cứ dạy bảo, dù có phải nhảy vào lửa, bần tăng cũng không dám từ chối.

Võ Di Bà Bà xem sắc mặt tuy biết Phổ Môn đại sư không phải là người tử tế, nhưng vì y sợ mình mà hóa ra kính nể đầy thôi, nên bà ta liền đáp:

- Đại sư cứ quá khen, già này thật không dám. Già ẩn cư trên núi Võ Di đã lâu, định không xuống núi nửa bước, nhưng vì con cháu gái này không chịu nổi sự kham khổ, nhất định lôi già xuống núi du ngoạn, tới Hoàng Sơn, không ngờ lại gặp linh cao túc trên đỉnh núi..

Nói tới đó bà ta liền kể đại khái câu chuyện trên núi hồi nãy cho Phổ Môn đại sư nghe rồi nói tiếp.

- Long đại gia là người nhân hậu, không nhẫn tâm trông thấy lệnh cao tức vì bị thương mà chết nên mới vội quay trở lên đây cứu chữa, ngờ đâu quý viện lại nhiều cơ quan máy móc như vậy...

Phổ Môn đại sư nghe thấy bà ta nói xong giật mình kinh hãi, vì quả thật y không ngờ trên đời lại có người nhân hậu như Long Uyên chịu xuống giếng cứu người tự tận, dẫn thân vào chỗ nguy hiểm lấy đức báo oán để chữa bệnh cho kẻ địch như vậy, người ta không phải là cây cỏ, ai mà chả có lòng, huống hồ lão hòa thượng này y nghe thấy Võ Di Bà Bà nói xong câu chuyện, vội vàng đứng dậy vái chào Long Uyên và cung kính nói tiếp:

- Long lão thí chủ đạo nhân đại nghĩa như vậy khiến lão tăng cảm động vô cùng đồng thời cũng khiến lão tăng hổ thẹn. Thiết nghĩ lão tăng đã đi tu mà vẫn còn tự cho mình là vô địch, thích gây hấn đấu tranh với người, bây giờ so sánh với lão thí chủ, lão tăng càng hổ thẹn thêm.

Long Uyên biết lão hòa thượng đã bị mình cảm hóa nên khoan khoái vô cùng, nên cũng quên mình đã hóa trang thành ông già, vội đỡ lão hòa thượng dậy và nói:

- Đại sư hà tất phải khiêm tốn và khen Long mỗ như vậy, Long mỗ có tài đức gì đâu...

Phong Lan và Vân Tuệ thấy chàng nói giọng thanh niên mà bề ngoài lại đã hóa trang thành ông già, hai nàng tức cười vô cùng liền cười khi hai tiếng.

Lúc ấy Long Uyên mới phát giác vội ho hai tiếng rồi đổi giọng nói tiếp:

- Mời đại sư ngồi xuống nghe Long mỗ nói...

Lão hòa thượng vì quá cảm động không để ý đến giọng nói của chàng bỗng biến đổi như vậy, y vội nghe lời và ngồi xuống ghế.

Long Uyên tiếp tục câu chuyện:

- Long mỗ hơi biết chút võ công và cũng học hỏi chút y lý, khi bước chân vào giang hồ thấy người võ lâm chúng ta chỉ vì danh lợi mà ngày ngày tranh đấu, mỗ đau lòng vô cùng, nên mới nguyện đem sức lực hèn mọn của mình ra để tìm kiếm những người đồng đạo cùng mưu sự hạnh phúc cho thiên hạ để đạt tới mục đích hòa bình cộng tồn, cho nên từ khi mỗ ra đời cho đến nay tuy vẫn không tránh khỏi phải ra tay đấu với người, nhưng nếu không gặp kẻ nào vạn ác thì không bao giờ xuống tay giết hại. Ngày hôm nay ngẫu nhiên đi qua Hoàng Sơn thì hâm mộ cảnh sắc nơi đây nên dừng lại thưởng thức. Ngờ đâu Thiết Trượng Tú với

lệnh cao túc cũng trên đó nội tử liền lên tiếng hỏi khích, rồi lỡ tay đá thương môn hạ của đại sư, Long mỗ hối hận vô cùng, nên mới mạo muội đến tận chùa xin chữa thương. Nay đại sư đã biết rõ câu chuyện, ngoài sự cảm kích Long mỗ còn mong đại sư từ nay kèm thúc môn hạ, trên thể lòng trời, dưới cứu giúp vạn dân, như vậy Long mỗ tuy ở ngoài vạn dặm cũng sẽ luôn luôn đội ơn của đại sư.

Phổ Môn đại sư nghe chàng nói hổ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng, lúc cúi đầu xuống, lúc lấy tay lau mồ hôi, nghe đến câu cuối cùng, y liền cương quyết đứng dậy, mồm niệm Phật hiệu lẩm bẩm một hồi, rồi lớn tiếng nói:

- Được Long thí chủ dạy bảo cho như vậy, lão mới tỉnh ngộ, từ nay trở đi xin tuân lệnh thí chủ mà thi hành, nếu trái lời xin chết xuống địa ngục, Phật Tổ linh thiêng xin giám sát cho lời thề của bản tăng.

Nói xong trước đông đảo như vậy y quỳ xuống vái lạy Long Uyên tức thì. Ai nấy đều ngạc nhiên vô cùng, nhất là Phong Lan, Vân Tuệ và Võ Di Bà Bà, nếu không đích thân thấy tận mắt thì không ai dám tin lời của Long Uyên lại có hiệu lực như vậy.

Chờ cho Phổ Môn đại sư hành lễ xong, Võ Di Bà Bà lại nói tiếp:

- Đại sư đã có lòng như vậy, già xin chúc mừng cho đại sư.

Vân Tuệ cũng giở giọng niệm A di đà Phật trước rồi xen lời nói rằng:

- Đại sư đã đi được ngã chính quả, sau này thế nào cũng thành Phật, mong đại sư nghĩ đến nỗi khổ tâm của mấy kẻ già này.

Phong Lan cũng lên tiếng nói:

- Như vậy những cơ quan máy móc ở quý chùa từ nay sẽ không dùng đến nữa.

Long Uyên các người nghe thấy nàng nói như vậy đều ngạc nhiên, chỉ sợ Phổ Môn đại sư hổ thẹn hóa tức giận rồi đâm ra oán hận.

Ngờ đâu Phổ Môn đại sư không những không giận mà còn cười ha hả nói:

- Lời của cô nương rất hợp với tâm ý của bản tăng, quả thật từ nay trở đi máy móc cơ quan trong chùa này không thể dùng được nữa.

Nói xong liền đứng dậy và nói tiếp:

- Xin cô nương chứng kiến lão tăng vào phòng phá hủy những cơ quan ấy.

Phong Lan nghe nói cười như hoa nở lườm Long Uyên một cái rồi gật đầu nhận lời.

Phổ Môn đại sư nói xong liền cáo lỗi Võ Di Bà Bà và mọi người rồi đi vào phòng bên trái ngay.

Chờ Phong Lan theo lão hòa thượng rồi, Long Uyên nhìn tả nhìn hữu thấy không có gì cả vội hỏi Vân Tuệ câu chuyện vừa rồi ra sao?

Vân Tuệ bèn kể lại câu chuyện cho chàng nghe.

Thì ra hồi nãy sau khi Long Uyên đi khỏi liền có một chú tiểu đến dọn bát đũa, chú tiểu ấy tuổi chừng mười bốn mười lăm, mặt rất thanh tú. Trong khi cất dọn y cứ đưa mắt nhìn trộm ba người, ba người thấy vậy sinh nghi chờ y đi khỏi là Phong Lan không sao nhìn được nên cất tiếng hỏi Võ Di Bà Bà:

- Bà bà, tiểu hòa thượng xảo quyết như vậy chắc chúng đã mưu mô gì định ám hại chúng ta đây, phải đề phòng trước mới được, để cháu đi xem Long đại ca có việc gì không nhé?

Võ Di Bà Bà nhận thấy võ công của ba người mình ít có ai địch nổi, tuy trong lòng hơi lo âu nhưng mặt ngoài vẫn làm ra vẻ thản nhiên khuyên Phong Lan rằng:

- Lan nhi con khỏi lo cho Long đại ca vì Long đại ca võ công rất lợi hại chả lẽ con còn sợ đại ca con bị bọn giặc sói đầu này ám hại hay sao, hơn nữa...

Bà vừa nói đến đó thì đột nhiên bên ngoài chỗ cách cửa chừng mấy trượng có bóng người thấp thoáng và cửa sổ ở phía sau cũng có một tiếng thất thanh kêu "ủa".

Phong Lan Vân Tuệ với Võ Di Bà Bà ngạc nhiên vô cùng vội quay đầu nhìn lại cánh cửa đã có một nửa chấn song sắt đóng kín. Như vậy là lối ra của ba người đã bị đóng kín. Hai cánh cửa sổ cũng đã có một tảng đá lớn bịt chặt

Ba người cùng thét lên một tiếng mà phi thẳng tới trước cửa nhưng đã muộn một bước, cánh cửa song sắt đã chặn xuống rồi. Phong Lan tức giận khôn ta mắng chửi luôn mồm, hai tay nắm lấy hai thanh sắt định bẻ gãy, nhưng không làm sao bẻ nổi. Võ Di Bà Bà vội phi thân tới cửa sổ phía sau, giơ thiết quải chông lên một cái vừa chặn được tảng đá đang đè xuống, đồng thời bà ta giơ tay bẻ gãy những cành thông ở khung cửa ngõ đầu sau khi sờ vào mới biết đó là những cành thông giả kỳ thực bên trong chính là những thỏi thép lớn.

Vân Tuệ cũng chạy tới cửa sổ bên kia và cũng gặp tình trạng tương tự.

Ba người định dùng sức để bẻ gãy nào ngờ căn phòng đã rung động và sụp xuống bên dưới.

Ba người không ngờ nên cùng giật mình đánh thót một cái, cũng may cả ba đang nắm lấy song sắt vì vậy dưới đất có lún xuống nhưng cả ba người vẫn đeo lơ lửng trên khung cửa sổ.

Võ Di Bà Bà nhờ có cây quày sắt chống tảng đá nên không việc gì, còn Phong Lan và Vân Tuệ không biết ngăn cản cửa đá như Bà Bà, lúc này cửa đá đang từ từ hạ xuống nếu không buông tay thế nào cũng bị cửa đá đó kẹp gãy tay chứ không sai...

Một lát sau, dưới đất lại có nước ở những khe tường đổ vào. Vân Tuệ mắt sắc bén hơn hai người kia nàng cúi đầu nhìn xuống thấy tối đen như mực, không trông thấy đáy; nàng giật mình kinh hãi.

Võ Di Bà Bà thấy hai người sắp bị kẹp tay liền bảo:

- Hai người mau sang bên này.

Sự thật bà ta không cần phải nói thì Phong Lan đã giở khinh công tuyệt đỉnh ra phi thân sang bên cạnh bà còn Vân Tuệ cũng nhảy tới ngay sau đó. Nàng bảo Phong Lan rằng:

- Lan muội làm ơn mở bọc sau áo lấy thanh bảo kiếm ra.

Phong Lan liền cởi bọc áo sau lưng Vân Tuệ thò tay vào lấy thanh bảo kiếm. Bảo kiếm vừa rút khỏi bao, cả căn phòng ấy đã sáng tỏ ngay. Thanh bảo kiếm ấy tròn như một cái gậy không có cạnh và cũng không lưỡi gì hết, chỗ cán lại có một cái che tay hình như cái bát úp ngược. Võ Di Bà Bà đã bảy tám mươi tuổi, cũng chưa hề thấy một thanh kiếm quái dị như thế bao giờ, bà ta thắc mắc vô cùng, bụng bảo dạ rằng: "Thanh kiếm này làm sao mà chặt đứt được những chấn song sắt to và cứng như thế".

Cả Phong Lan cũng hoài nghi nốt, nhưng nàng biết Vân Tuệ gọi mình lấy ra thế nào cũng bảo mình chặt những then sắt kia, cho nên nàng không chần chừ gì hết, liền nhằm then sắt trên cửa sổ gõ mạnh một cái, nàng nào có ngờ đâu dùng sức quá mạnh đã một hơi chặt đứt mười mấy thanh sắt một lúc.

Nàng mừng rỡ vô cùng khen ngợi rằng:

- Chi Tuệ, kiếm này quý báu thật.

Nói xong, nàng chặt thêm một nhát nữa, mấy thanh sắt kia đều gãy và rút ra ngoài hết. Võ Di Bà Bà bảo nàng rằng:

- Lan nhi, con hãy ra ngoài trước đi.

Không đợi bà ta nói xong Phong Lan đã nhảy ra bên ngoài tiếp theo là Vân Tuệ và Võ Di Bà Bà. Ba người cùng nhảy xuống mặt đất đưa mắt nhìn bốn xung quanh. Trong nhà lá ấy không có một bóng người nào cả, ai nấy đều rung mình kinh hãi. Vân Tuệ rất lo âu nói:

- Ôi chà, không có một bóng người nào cả không lẽ chúng đã đi ra phía sau...

Phong Lan giật mình đánh thót một cái đỡ lời:

- Chắc Long đại ca đang đánh nhau với chúng ở phía đằng sau...

Nói xong, nàng trao kiếm cho Vân Tuệ và vội vàng rút trường kiếm của mình ra và đi ra phía sau ngay.

Võ Di Bà Bà tuy cảm thấy hồ nghi, nhưng không thấy xúc động như hai nàng lên tiếng bảo rằng:

- Lan nhi, cháu không nên nóng tính như vậy, chúng ta hãy đi vào trong hậu viện thám thính xem thế nào đã, nếu chưa thấy Long đại ca thì chúng ta không nên ra tay đả thương người vội.

Vân Tuệ cất lại bảo kiếm vào trong bao rồi cùng Phong Lan tung mình về phía trong, chỉ thoáng cái hai người đã vượt qua nóc nhà và nhảy vào bên trong rồi. Hai người chỉ quan tâm đến sự an nguy của Long Uyên nghe thấy Võ Di Bà Bà dặn thế mà hai nàng cũng không nghe.

Ngờ đâu hai nàng vừa vào tới hậu viện đã thấy trong bụi cây và sau những tảng đá có một số đồng hòa thượng nhảy ra cản đường, tên nào tên nấy đều cầm giới đao và trường kiếm trên tay, một tên đi đầu hét lên một tiếng, cả bọn xông lại tấn công hai nàng ngay.

Võ Di Bà Bà vừa đuổi theo tới, thấy vậy biết Long Uyên thế nào cũng ở trong dãy nhà đá kia, cho nên bà ta một mặt dặn bảo hai nàng đừng có đả thương người, một mặt quát bảo chúng phải mời phương trượng ra mặt và tha cho Long Uyên ngay...

Vân Tuệ vừa kể đến đó thì Phổ Môn đại sư cùng với Phong Lan đã ở bên phòng bước ra, Phong Lan lên tiếng nói trước:

- Bà bà, đại sư đã phá hết máy móc theo đúng lời hứa.

Phổ Môn đại sư cười ha hả và đỡ lời:

- Cô nương nói vậy thì quý vị thí chủ có thể yên tâm rồi chứ?

Long Uyên với Võ Di Bà Bà thấy Phổ Môn đại sư cải tà quy chánh một cách nhanh chóng như vậy thì đồng thanh trả lời:

- Không dám...

Long Uyên còn lớn tiếng cười và nói tiếp.

- Đại sư hướng thiện nhanh chóng như vậy, học sinh các người đâu dám nghi ngờ.

Nói xong, chàng đứng dậy định cáo lui. Ngờ đâu, Phổ Môn đại sư nhất quyết giữ các người lại, và còn thân chinh dẫn đi ngoạn cảnh Hoàng Sơn.

Võ Di Bà Bà với các người phải nghỉ lại chùa một đêm, Long Uyên với Võ Di Bà Bà ngủ một phòng, Phong Lan với Vân Tuệ ngủ chung một giường.

Sáng sớm ngày hôm sau Phổ Môn đại sư đã dậy thật sớm và chờ các người dậy, ông ta còn tỏ ý muốn giữ các người ở lại chơi một ngày nữa.

Nhưng bốn người đã quyết định trước rồi, nên Long Uyên viết lại mấy chữ rồi tắt cả mở cửa sổ nhảy ra bên ngoài luôn.

Long Uyên bỗng nghĩ đến nhà, nên không còn tâm trí du ngoạn nữa bèn đem ý kiến của mình nói với Võ Di Bà Bà và hai nàng hay và quyết định đi thật nhanh về Sơn Đông xem gia đình mình có việc gì không.

Đáng lẽ tối hôm trước, bốn người đã quyết du ngoạn Hoang Sơn xong, Vân Tuệ một mình ở lại trên giang hồ nghĩ cách trả thù cho sư phụ, còn ba người về Sơn Đông.

Võ Di Bà Bà nói rõ với Vân Tuệ chuyến đi này, một là thăm hai là nếu gia trưởng của chàng đòi cưới vợ cho chàng thì đành phải để cho Phong Lan kết hôn với Long Uyên trước.

Vân Tuệ là người hiểu đời và rộng lượng tất nhiên nàng không phản đối gì hết nhưng trong lòng cũng có đôi chút ghen tức. Bây giờ nghe Long Uyên có vẻ nóng lòng sốt ruột như vậy, trước mặt Võ Di Bà Bà tuy không dám tỏ vẻ âu yếm nhưng vì sắp chia tay đến nơi, không biết tới bao giờ mới gặp gỡ lại và từ nay trở đi mình sẽ đơn thân độc mã, thế nào rồi cũng mang bệnh tương tư.

Nàng ứa hai hàng lệ, nhưng không muốn để mọi người nhìn thấy và cũng không muốn vì thế mà Long Uyên thay đổi quyết định vì nàng biết chàng rất giàu tình cảm, nên bắt buộc nàng phải làm ra vẻ như không có gì xảy ra cả.

Một lát sau, bốn bóng người đã rời khỏi Hoàng Sơn tiến về Vu Hồ, khi tới nơi bốn người không vào thành mà chỉ ở khách sạn tại ngoại thành để ăn uống và nghỉ ngơi.

Khi ăn uống xong Phong Lan đề nghị:

- Long đại ca, đằng nào nào chúng ta cũng không thấy mỗi một, chỉ bằng nhân lúc đêm khuya gỡ khinh công mà đi, không ai trông thấy đỡ họ nghi thần nghi quỷ và lại...

Vân Tuệ cũng đỡ lời:

- Uyên đệ với Võ Di Bà Bà cùng Lan muội ba người đi đêm như vậy không đầy ba ngày thế nào cũng về tới Thành Mạc ngay, còn về phần tôi, tôi vẫn theo quyết định cũ mà tiến hành, vậy chúng ta tạm chia tay ở nơi đây. Uyên đệ khỏi cần lo âu cho tôi...

Nói tới đó nàng nghẹn ngào không sao nói tiếp được nữa.

Có Võ Di Bà Bà ở đó, Long Uyên không tiện âu yếm chỉ khẽ thở dài một tiếng ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Chị Tuệ nên giữ sức khỏe, tốt hơn nên kiếm Phả Cái tiền bối bàn kế hoạch xong rồi mới tiến hành. Phen này về nhà nếu không có chuyện gì, chóng thì ba ngày, chầy thì nửa năm thế nào cũng tái xuất giang hồ để giúp chị nhưng vạn nhất...

Nói tới đây chàng không sao nhận được giọng nghẹn ngào nói tiếp:

- Đến lúc ấy tôi sẽ báo cho chị biết chị cứ yên tâm thế nào tôi cũng nghĩ ra cách liên lạc tin tức với chị.

Võ Di Bà Bà thấy vậy vội đứng dậy xen lời:

- Các người nói chuyện với nhau có già này ở đây thật không tiện...

Nói xong thì đứng dậy đi luôn.

Vân Tuệ ngượng nghịu vô cùng vội bảo Long Uyên:

- Uyên đệ các người đi đi, tôi sẽ nghe lời hiền đệ.

Phong Lan thấy hai người như vậy cũng ứa nước mắt.

Long Uyên cũng thở dài một tiếng cương quyết giậm chân một cái, rồi nói tiếp:

- Chị Tuệ... giữ gìn thân thể nhé.

Chàng vừa nói dứt lời thì đã phi thân ra cửa sổ luôn.

Võ Di Bà Bà với Phong Lan cũng dặn dò Vân Tuệ vài câu rồi phi thân ra cửa sổ theo Long Uyên ngay.

Vân Tuệ cứ đứng ở trước cửa sổ nhìn theo, ngẩn người ra không hay có người vào trong và cũng không hay có người đang giơ tay định vỗ nàng.

Thiếu niên nọ giơ tay lên khẽ vỗ xuống đồng thời với giọng non nớt nói:

- Bà bà...

Lúc này Vân Tuệ giật mình kinh hãi, vội lướt ngay sang bên nhanh như điện chớp, khiến thiếu niên nọ giật mình kinh hãi.

Vân Tuệ đã trông thấy rõ đối phương là một thiếu niên, nàng tức giận tiến đến tát thiếu niên đó một cái, miệng thì mắng chửi:

- Tiểu tử ngươi lén lút vào phòng như vậy định làm chi?

Thiếu niên nọ không đề phòng bị một cái tát thật đau, lại nghe thấy Vân Tuệ mắng chửi liền biến sắc mặt, cả giận đáp:

- Bà già này sao đã man đến thế? Thiếu gia thấy bà tội nghiệp như vậy mới có ý vào...

Vân Tuệ nghe thấy đối phương gọi mình là bà già mới sực nhớ mình đã hóa trang, liền cúi đầu nhìn quần áo...

- o O o -